

richten vennootschap. Voor de beoordeling van het borgtochtverweer moet daarom alleen worden gekeken naar de interne verhouding tussen de directeur in privé en de stichting, en niet (ook) naar de interne verhouding tussen de directeur in privé en de nieuw op te richten vennootschap.

5. De echtgenote van de directeur heeft de overeenkomst tussen de curator en de directeur in privé vernietigd op grond van art. 1:88 en 1:89 BW. Het hof oordeelt dat die vernietiging geen effect heeft, omdat de directeur zelf gebonden is en er geen sprake is van een overeenkomst die strekt tot hoofdelijke aansprakelijkheid ten behoeve van een derde als bedoeld in art. 1:88 lid 1 sub c BW. Als echter (zoals het hof oordeelt) sprake is van hoofdelijkheid, dan is daarmee in het onderhavige geval ook sprake van een overeenkomst als bedoeld in art. 1:88 lid 1 sub c BW. Als de directeur tegenover de curator voor het geheel aansprakelijk is terwijl hij intern tegenover de stichting niet of slechts voor een deel draagplichtig is, dan fungeert zijn hoofdelijke aansprakelijkheid als een zekerheidstelling voor de vordering van de curator op de stichting. Omdat dit is gedaan om een doorstart vanuit faillissement mogelijk te maken (r.o. 4.21), is ook geen sprake van een rechtshandeling ten behoeve van normale bedrijfsuitoefening (art. 1:88 lid 5 BW). De vernietiging had wellicht wel kunnen struikelen over het feit dat de vernietigingsbevoegdheid van de echtgenote ten tijde van de vernietiging al was verjaard, aangezien de overeenkomst is gesloten op 2 november 2016, de vernietiging is ingeroepen op 31 juli 2024, en de vernietigingsbevoegdheid na drie jaar verjaart (art. 3:52 lid 1 sub d BW). Daar had dan echter wel een beroep op moeten zijn gedaan (art. 3:322 lid 1 BW) en dan had moeten vaststaan dat de echtgenote al vóór 31 juli 2021 bekend was met de overeenkomst (art. 3:52 lid 1 sub d BW). Zie HR 18 juli 2025, «JOR» 2025/260, m.nt. Lieveerse (*Dexia*).

6. Na verwerping van de besproken verweren oordeelt het hof dat de directeur in privé gebonden is en dus *hoofdelijk* aansprakelijk is. Maar is dat wel zo? Art. 6:6 lid 1 BW bepaalt dat als een prestatie door twee of meer schuldenaren verschuldigd is, zij ieder voor een gelijk deel verbonden zijn, tenzij uit wet, gewoonte of rechtshandeling voortvloeit dat zij hoofdelijk verbonden zijn. In de overeenkomst staat dat de directeur in privé alsmede de stichting enerzijds en de curator anderzijds partij zijn bij die overeenkomst, maar

nergens staat dat de directeur en de stichting tegenover de curator “hoofdelijk” verbonden zijn. Als zij dit verweer hadden gevoerd, hadden de directeur en de stichting mijns inziens op grond van de hoofdregel van art. 6:6 lid 1 BW niet ieder hoofdelijk voor het geheel, maar slechts ieder voor de helft, tot betaling moeten worden veroordeeld.

mr. A. Steneker

## 14

### Faillissement niet bedoeld om relationeel conflict tussen aandeelhouders te beslechten

Gerechtshof Amsterdam  
30 september 2025, zaaknr. 200.357.660,  
ECLI:NL:GHAMS:2025:2659  
(mr. Akkaya, mr. Klomp, mr. Van Zanten-Barris)  
Noot mr. Ph.W. Schreurs

**Verzoek tot faillietverklaring. Faillissementsaanvraag is misbruik van bevoegdheid. Faillissement vennootschap niet bedoeld om relationeel conflict tussen aandeelhouders te beslechten. Verwijzing naar o.a. HR 20 september 1996, «JOR» 1996/126 (Verhees/Octrooibureau Zuid) en HR 28 juni 2013, «JOR» 2014/209 (X).**

[Fw art. 1, 6 lid 3; BW art. 3:13]

*Een faillissementsverzoek kan worden afgewezen als bij dat verzoek een redelijk belang of een voldoende belang ontbreekt (HR 30 augustus 1991, ECLI:NL:HR:1991:ZC0326 (“Voldoende belang”) en HR 20 september 1996, «JOR» 1996/126 (Verhees/Octrooibureau Zuid)). Daarnaast geldt dat de uitoefening van de bevoegdheid om het faillissement van een schuldenaar te verzoeken, misbruik van bevoegdheid in de zin van art. 3:13 BW kan opleveren (HR 28 juni 2013, «JOR» 2024/209). Dit betreft onder meer het geval dat de verzoeker, in aanmerking nemende de onevenredigheid tussen het belang bij de uitoefening en het belang dat daardoor wordt geschaad, naar redelijkheid niet tot uitoefening van de bevoegdheid had kunnen komen. Het belang van een schuldeiser bij*

het faillissement van zijn schuldenaar is, in het algemeen gesproken, daarin gelegen dat de curator over bevoegdheden beschikt die hem in staat stellen de vermogensbestanddelen van de schuldenaar te achterhalen (en vervolgens te gelde te maken en te verdelen tussen de schuldeisers).

In dit geval staat tussen partijen vast dat geïntimeerde sedert enkele jaren geen activiteiten meer verricht en daardoor ook geen inkomsten genereert. Voorts is summierlijk gebleken dat hieraan ten grondslag ligt een conflict tussen de aandeelhouders: appellant sub 1, al dan niet via zijn vennootschappen, aan de ene kant en de bestuurder van geïntimeerde, al dan niet via zijn vennootschappen, aan de andere kant. Dit conflict is ontstaan omdat zij elkaar verwijten zijn gaan maken die onder meer betrekking hebben op het beweerdelijk bevoordelen van zichzelf en de aan hen gelieerde rechtspersonen, alsook ieder hun eigen ouders door het niet volledig in rekening brengen van verschuldigde bouwsommen. Dit conflict heeft onder meer ertoe geleid dat appellant sub 1 is ontslagen als bestuurder van geïntimeerde, en dat partijen en aan hen gelieerde (rechts)personen diverse gerechtelijke procedures tegen elkaar hebben gevoerd waarvan een aantal thans nog loopt. Verder verwijt appellant sub 1 de bestuurder van geïntimeerde dat hij geen correcte en volledige administratie heeft gevoerd vanaf het moment van dit ontslag en dat hij sedert 2021 geen zorg heeft gedragen voor het opmaken en tijdig publiceren van de jaarrekening van geïntimeerde. De bestuurder op zijn beurt verwijt appellant sub 1 dat hij niet wenst mee te werken aan het maken van bezwaar tegen opgelegde belastingaanslagen vanaf 2021, waardoor onnodige schulden zijn ontstaan. Het conflict beperkt zich hoofdzakelijk tot een strijd tussen deze twee partijen en de aan hen verwante (rechts)personen, onder wie hun ouders. De vorderingen van appellanten vloeien voort uit dat relationele conflict, althans kunnen daar niet los van worden gezien. Ook voor de (steun)vordering van de Belastingdienst geldt dat deze (mede) het gevolg is van de omstandigheid dat partijen het niet eens kunnen worden over het indienen van bezwaar.

Appellanten beogen met het faillissementsverzoek dat een curator onderzoek doet naar het handelen van de bestuurder van geïntimeerde, om deze vervolgens in privé aansprakelijk te stellen voor het tekort in het faillissement. Daar is de faillissementsprocedure niet voor bedoeld, te

minder nu ook de bestuurder van geïntimeerde te kennen heeft gegeven dat de rol van appellant sub 1 als bestuurder moet worden onderzocht vanwege vergelijkbare verwijten die hij aan appellant sub 1 maakt. Van schuldeisers anders dan aan partijen gelieerde (rechts)personen, behoudens de Belastingdienst, is verder niet gebleken. Gelet op het voorgaande, moet het ervoor worden gehouden dat appellanten met het faillissement in wezen de strijd tussen hen en de bestuurder van geïntimeerde wensen voort te zetten met gebruikmaking van de diensten van een curator en de instrumenten die de Faillissementswet laatstgenoemde ten dienste staan. Voor een conflict tussen bestuurders en aandeelhouders staan andere mogelijkheden open, zoals onder meer het voeren van een procedure bij de Ondernemingskamer. Daar komt bij dat onvoldoende is gebleken van een te liquideren vermogen. Verder is van belang dat van materiële activa onvoldoende is gebleken en dat aannemelijk is dat een aan te stellen curator in het door appellanten gewenste faillissement niet over middelen zal beschikken om een onderzoek te doen naar het functioneren van de (gewezen) bestuurders van geïntimeerde. Onder deze omstandigheden bestaat de verwachting dat een curator in een uit te spreken faillissement spoedig ernaar zal streven het faillissement te doen opheffen bij gebrek aan baten. Appellanten wensen aldus het middel van de faillissementsaanvraag voor een ander doel te gebruiken dan waarvoor het is bedoeld. Dit levert misbruik van bevoegdheid op.

1. X,  
2. Y,  
3. Z,  
appellanten,  
advocaat: mr. S.V. Rutgers,  
tegen  
Keyser Bouw BV te Amsterdam,  
geïntimeerde,  
advocaat: mr. M.P. Doorten.

(...; red.)

## 2. Beoordeling

2.1. [appellanten] hebben aan het verzoek tot faillietverklaring van Keyser Bouw twee vorderingen die bij uitvoerbaar bij voorraad verklaard vonnis van 4 juni 2025 van de rechtbank Amsterdam, gewezen onder zaak- en rolnummer

C/13/751380 / HA ZA 24-579, aan hen zijn toegevoegd, ten grondslag gelegd, te weten een vordering van [bedrijf 1] van € 14.821,63 ter zake van geldlening en een vordering van [appellanten] van € 4.212,- ter zake van proceskosten.

2.2. De rechtbank overweegt in de bestreden beschikking dat de aanvraag niet tot doel lijkt te hebben actief te gelde te maken en te verdelen onder de schuldeisers van Keyser Bouw, maar om een curator onderzoek te laten doen naar de vermoedelijke onregelmatigheden binnen de onderneming van Keyser Bouw. De rechtbank overweegt dat [appellant 2] als aandeelhouder van Keyser Bouw en met haar haar bestuurder [bedrijf 1] en [appellant 1] de mogelijkheid hebben de administratie in te zien teneinde inzicht te verkrijgen in de gang van zaken binnen de onderneming. Daarnaast hebben [appellanten] niet betwist dat er geen te vereffenen vermogen is terwijl onduidelijk is of er voldoende baten aanwezig zijn om de kosten van een faillissement te bestrijden, laat staan dat enige uitkering aan schuldeisers valt te verwachten. Omdat er naar verwachting geen te executeren vermogen is en het faillissement kennelijk alleen wordt aangevraagd met het doel een curator onafhankelijk onderzoek te laten doen naar de onregelmatigheden binnen Keyser Bouw, levert het verzoek van [appellanten] naar het oordeel van de rechtbank in dit geval misbruik van recht op. Er is immers sprake van een onevenredigheid tussen het gestelde belang bij het verzoek enerzijds en het belang van een aan te stellen curator om verschoond te blijven van een faillissement waarin op voorhand vaststaat dat alle kosten voor rekening van de curator zullen komen anderzijds. Te verwachten is dat een curator vanwege een gebrek aan baten en de oplopende faillissementskosten het faillissement ex artikel 16 Faillissementswet (Fw) zo snel mogelijk zal voordragen voor opheffing, aldus de rechtbank. Ten slotte overweegt de rechtbank, ten overvloede, dat de (steun)vordering van de Belastingdienst gemotiveerd wordt betwist aangezien daartegen bezwaar is gemaakt, dat niet eenvoudig kan worden vastgesteld dat dit bezwaar geen kans van slagen heeft, en dat de (steun)vordering uit hoofde van verbeurde dwangsommen niet aan het verzoek ten grondslag kan worden gelegd.

2.3. [appellanten] betogen in hun beroepschrift dat de rechtbank het verzoek ten onrechte heeft afgewezen en dat zij, als schuldeisers op grond van voornoemd vonnis van 4 juni 2025, een vor-

dering hebben van in totaal € 19.163,33 in hoofdsom. Zij menen het recht te hebben het faillissement van Keyser Bouw aan te vragen teneinde via die weg (een deel van) hun vorderingen betaald te krijgen. Volgens [appellanten] zijn er wel vermogensbestanddelen te vereffenen, zoals vorderingen van Keyser Bouw ter zake de bouwsom die verschuldigd is door [naam 4], de vader van [naam 2]. Deze vordering zou verrekend zijn op basis van een daartoe gesloten overeenkomst tussen [bedrijf 2] (hierna: [bedrijf 2]), een vennootschap van [naam 2], en [naam 4], welke overeenkomst getekend zou zijn op 14 september 2021. [appellant 1] heeft die overeenkomst middels een buitengerechtelijke verklaring van 5 maart 2025 vernietigd. [appellanten] hebben als schuldeisers belang bij een faillissement van Keyser Bouw aangezien daarmee kan worden voorkomen dat andere vermogensbestanddelen binnen Keyser Bouw verdwijnen. Tevens heeft het faillissement tot doel om het door [naam 2] gevoerde beleid te onderzoeken zodat hij als bestuurder door de curator aansprakelijk kan worden gesteld voor het boedelttekort wegens het niet voldaan hebben aan de administratie- en publicatieplicht. Voor dat doel zijn [appellanten] bereid een voorschot te voldoen aan de curator ter zake van de te maken boedelkosten.

2.4. Keyser Bouw voert gemotiveerd verweer waarop hierna, voor zover van belang, wordt ingegaan.

2.5. Het hof overweegt als volgt. Op grond van artikel 6 lid 3 Fw wordt de faillietverklaring in beginsel uitgesproken indien summierlijk blijkt van feiten en omstandigheden die aantonen dat de schuldenaar in de toestand verkeert dat hij heeft opgehouden te betalen, en, zo een schuldeiser het verzoek doet, ook van het vorderingsrecht van deze. Indien de stellingen van partijen daartoe aanleiding geven, dient de rechter in hoger beroep opnieuw te onderzoeken of aan de vereisten voor faillietverklaring is voldaan. Bij zijn beslissing daarover dient de rechter in hoger beroep uit te gaan van de toestand ten tijde van zijn uitspraak en moet hij dus de op dat moment bestaande omstandigheden in aanmerking nemen. Het hiervoor overwogene brengt mee dat naast de vordering van de aanvrager dient te blijken van ten minste nog een vordering van een andere schuldeiser, oftewel dat sprake dient te zijn van pluraliteit van schuldeisers met dien verstande

dat in ieder geval één van de vorderingen opeisbaar is.

2.6. Uit de processtukken en het verhandelde ter zitting in hoger beroep is summierlijk gebleken van twee opeisbare vorderingen, te weten een vordering van [bedrijf 1] van € 14.821,63 uit hoofde van geldlening en een vordering van [appellanten] ter zake van proceskosten, zoals beide zijn toegewezen bij het hiervoor genoemde vonnis van de rechtbank Amsterdam van 4 juni 2025. Met betrekking tot het hierboven genoemde pluraliteitsvereiste geldt dat uit het voorgaande volgt dat hieraan is voldaan. Daarnaast is er op dit moment sprake van een vordering van de Belastingdienst ter zake van onbetaald gelaten aanslagen. Hoewel tegen een aantal aanslagen bezwaar is gemaakt, is niet summierlijk gebleken dat dat bezwaar ertoe heeft geleid dat de vordering van de Belastingdienst thans niet langer bestaat.

2.7. Op grond van het voorgaande, daarbij in aanmerking genomen dat deze vorderingen reeds langere tijd onbetaald worden gelaten door Keyser Bouw terwijl de onderneming – ook naar eigen zeggen – sedert enkele jaren geen activiteiten meer verricht en daardoor ook geen inkomsten genereert, is het hof van oordeel dat summierlijk is gebleken van feiten en omstandigheden die maken dat Keyser Bouw verkeert in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen. Daarmee is ook aan het derde vereiste voor faillietverklaring voldaan.

2.8. Keyser Bouw betoogt dat [appellanten] met hun verzoek misbruik maken van hun bevoegdheid om het faillissement van Keyser Bouw aan te vragen. Daartoe voert zij onder meer aan dat een faillissement niets zal opleveren omdat Keyser Bouw niet over activa beschikt hetgeen [appellanten] bekend is, dat Keyser Bouw al jaren geen activiteiten verricht en daardoor ook geen inkomsten genereert, en dat [appellanten] met het faillissement beogen dat een curator onderzoek doet naar het door [naam 2] – als bestuurder van Keyser Bouw – gevoerde beleid waarvoor geen middelen voorhanden zijn om dat onderzoek te bekostigen, nog daargelaten dat [appellanten] zich beter kunnen wenden tot de Ondernemingskamer voor een dergelijk onderzoek.

2.9. Een faillissementsverzoek kan worden afgewezen als bij dat verzoek een redelijk belang of een voldoende belang ontbreekt (vgl. HR 30 augustus 1991, ECLI:NL:HR:1991:ZC0326, NJ 1991/781 (“voldoende belang”) en HR 20 septem-

ber 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2146 («JOR» 1996/126 (*Verhees/Octrooibureau Zuid*); red.), NJ 1997, 640). Daarnaast geldt dat de uitoefening van de bevoegdheid om het faillissement van een schuldenaar te verzoeken misbruik van bevoegdheid in de zin van artikel 3:13 van het Burgerlijk Wetboek (BW) kan opleveren (HR 28 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:48 («JOR» 2014/209 (X); red.)). Dit betreft onder meer het geval dat de verzoeker, in aanmerking nemende de onevenredigheid tussen het belang bij de uitoefening en het belang dat daardoor wordt geschaad, naar redelijkheid niet tot uitoefening van de bevoegdheid had kunnen komen (het onevenredigheids criterium). Het belang van een schuldeiser bij het faillissement van zijn schuldenaar is, in het algemeen gesproken, daarin gelegen dat de curator over bevoegdheden beschikt die hem in staat stellen de vermogensbestanddelen van de schuldenaar te achterhalen (en vervolgens te gelde te maken en te verdelen tussen de schuldeisers).

2.10. In dit geval staat tussen partijen vast dat Keyser Bouw sedert enkele jaren geen activiteiten verricht en daardoor ook geen inkomsten genereert. Voorts is summierlijk gebleken dat hieraan ten grondslag ligt een conflict tussen de aandeelhouders, [appellant 1] al dan niet via zijn vennootschappen aan de ene kant en [naam 2] al dan niet via zijn vennootschappen aan de andere kant. Zoals ter zitting in hoger beroep is gebleken, is dit conflict ontstaan omdat [appellant 1] en [naam 2] elkaar verwijten zijn gaan maken die onder meer betrekking hebben op het beweerdelijk beoordeelde van zichzelf en de aan hen gelieerde rechtspersonen – zoals [bedrijf 2] aan de zijde van [naam 2] – alsook ieder hun eigen ouders door het niet volledig in rekening brengen van de door laatstgenoemde verschuldigde bouwsommen voor de gerealiseerde woonappartementen. Dit conflict heeft onder meer ertoe geleid dat [appellant 1] in 2021 is ontslagen als bestuurder van Keyser Bouw, en dat partijen en aan hen gelieerde (rechts)personen diverse gerechtelijke procedures tegen elkaar hebben gevoerd waarvan en aantal thans nog loopt. [appellant 1] verwijt [naam 2] dat hij zonder medeweten, laat staan instemming van [appellant 1], in 2021 een vordering van Keyser Bouw op de ouders van [naam 2] heeft verrekend met een niet bestaande vordering van zijn vennootschap [bedrijf 2] op Keyser Bouw. [naam 2] verwijt [appellant 1] dat hij diens ouders heeft bevoorreed door de bouw van hun appartement

uit te voeren op basis van een verkeerde (te lage) of vervalste offerte, welk verwijt tot het ontslag van [appellant 1] als bestuurder van Keyser Bouw heeft geleid.

Verder verwijt [appellant 1] [naam 2] dat hij als bestuurder geen correcte en volledige administratie heeft gevoerd vanaf het moment van dit ontslag en dat hij sedert 2021 geen zorg heeft gedragen voor het opmaken en tijdig publiceren van de jaarrekening van Keyser Bouw. [naam 2] op zijn beurt verwijt [appellant 1] dat hij niet wenst mee te werken aan het maken van bezwaar tegen opgelegde belastingaanslagen vanaf 2021 zoals hierboven aangehaald, waardoor onnodige schulden zijn ontstaan.

2.11. Uit het bovenstaande volgt naar het oordeel van het hof dat het conflict zich hoofdzakelijk beperkt tot een strijd tussen twee partijen, [appellant 1] en [naam 2], en de aan hen verwante (rechts)personen, onder wie hun ouders. De hierboven besproken, door de rechtbank bij vonnis van 4 juni 2025 toegewezen, vorderingen van [appellanten] vloeien voort uit dat relationele conflict, althans kunnen daar niet los van worden gezien. Ook voor de (steun)vordering van de Belastingdienst geldt dat deze (mede) het gevolg is van de omstandigheid dat partijen het niet eens kunnen worden over het indienen van bezwaar. Voor zover [appellanten] heeft willen betogen dat dit niet relevant is voor de op aangifte opgelegde aanslagen, geldt dat betaling van het niet betwiste gedeelte eveneens wordt belet doordat de activiteiten van Keyser Bouw stilliggen als gevolg van het conflict en de vennootschap daardoor geen inkomsten genereert om die aanslagen te voldoen.

2.12. Uit de processtukken en de toelichting van partijen ter zitting in hoger beroep volgt dat [appellanten] met het faillissementsverzoek beogen dat een curator onderzoek doet naar het handelen van [naam 2] als bestuurder van Keyser Bouw om deze vervolgens in privé aansprakelijk te stellen voor het tekort in het faillissement. Daar is de faillissementsprocedure niet voor bedoeld te minder nu ook [naam 2] te kennen heeft gegeven dat de rol van [appellant 1] als bestuurder moet worden onderzocht vanwege vergelijkbare verwijten die hij aan [appellant 1] maakt, zoals hierboven vermeld. Van schuldeisers anders dan aan partijen gelieerde (rechts)personen, behoudens de Belastingdienst ten aanzien waarvan hiervoor al is overwogen, is verder niet gebleken. Gelet op het voorgaande moet het ervoor worden gehouden

dat [appellanten] met het faillissement in wezen de strijd tussen hen en [naam 2] wensen voort te zetten met gebruikmaking van de diensten van een curator en de instrumenten die de Faillissementswet laatstgenoemde ten dienste staan. Voor een conflict tussen bestuurders en aandeelhouders staan andere mogelijkheden open zoals onder meer het voeren van een procedure bij de Ondernemingskamer. Daar komt bij dat onvoldoende is gebleken van een te liquideren vermogen. Weliswaar stellen [appellanten] dat er vorderingen zijn uit hoofde van onbetaalde bouwsom op de ouders van [naam 2] maar laatstgenoemde heeft dat gemotiveerd betwist. Verder is van belang dat van materiële activa onvoldoende is gebleken en dat aannemelijk is een aan te stellen curator in het door [appellanten] gewenste faillissement niet over middelen zal beschikken om onderzoek te doen naar het functioneren van de (gewezen) bestuurders van Keyser Bouw. De stelling van [appellanten] dat “belanghebbenden een boedelvoorschot kunnen verstrekken indien de curator over onvoldoende middelen beschikt”, is onvoldoende concreet en evenmin nader onderbouwd zodat deze niet tot een ander oordeel leidt. Onder deze omstandigheden bestaat de verwachting dat een curator in een uit te spreken faillissement spoedig ernaar zal streven het faillissement te doen opheffen bij gebrek aan baten (ex artikel 16 Fw). Uit het voorgaande volgt dat [appellanten] het middel van de faillissementsaanvraag voor een ander doel wensen te gebruiken dan waarvoor het is bedoeld. Dit levert misbruik van bevoegdheid op. Het daartoe strekkende betoog van Keyser Bouw slaagt mitsdien. Dat betekent dat het verzoek van [appellanten] ook in hoger beroep niet toewijsbaar is.

2.13. De slotsom is dat de bestreden beschikking zal worden bekrachtigd. [appellanten] zullen – als door Keyser Bouw onweersproken verzocht – als de in het ongelijk gestelde partijen hoofdelijk worden veroordeeld in de proceskosten in hoger beroep, die aan de zijde van Keyser Bouw – overeenkomstig het toepasselijke liquidatietarief – worden begroot op (...; red.).

### 3. Beslissing

Het hof:

bekrachtigt de bestreden beschikking; veroordeelt [appellanten] hoofdelijk in de kosten van het geding in hoger beroep (...; red.); wijst af het meer of anders verzochte.

**NOOT**

1. Binnen een vennootschap lijkt een aandeelhouder/bestuurder (DGA) voordelen naar een gelieerde partij te hebben geschoven. Een medeaandeelhouder ruikt onraad en wil gaandeweg de onderste steen boven hebben. Dat er genoeg te onderzoeken lijkt, valt af te leiden uit onder meer uit Rb. Amsterdam 20 maart 2024.

ECLI:NL:RBAMS:2024:2196 en andere sporen die Keyser Bouw op [www.rechtspraak.nl](http://www.rechtspraak.nl) achter heeft gelaten. De medeaandeelhouder gebruikt het nodige uit de gereedschapskist van het vermogensrecht, maar stuit voortdurend op het verzet en de onwil van de DGA. Zijn er geen mogelijkheden om dit verzet te breken?

2. De casus is niet uniek. In dit geval dient de medeaandeelhouder eerst een verzoek in tot faillietverklaring van de vennootschap (Keyser Bouw). Zijn doel is duidelijk niet gericht op vereffening van de aanwezige activa (die zijn namelijk niet bekend), maar op de inzet van de zwaardere middelen die de curator heeft, zoals de pauliana en bestuurdersaansprakelijkheid. Het verzoek stuit af op misbruik van bevoegdheid. Verzoeker maakt de suggestie “dat belanghebbenden een boedelvoorschot kunnen verstrekken indien de curator over onvoldoende middelen beschikt” niet concreet en zadelt daarmee een eventueel toekomstige curator op met een lege boedel. Dat levert – ook als is voldaan aan de vereisten voor faillietverklaring – misbruik van bevoegdheid op. Zie HR 28 juni 2013, «JOR» 2014/209 (X) en recent in een vergelijkbaar geval, waarin gepoogd wordt de Garantieregeling te benutten, HR 5 juni 2020, «JOR» 2020/244, m.nt. Van Tilburg (X c.s./Geelen q.q.).

3. De drie leden van de Rekestenkamer van het Hof Amsterdam attenderen verzoeker nog op de mogelijkheid aan te kloppen bij de vijf leden van de Ondernemingskamer van datzelfde hof. Ook een onderzoeker, eventueel ondersteund door een tijdelijk OK-bestuurder, beschikt immers over meer machtsmiddelen dan een gewone crediteur. Als de OK vermoedt dat de vennootschap in staat is de kosten van het onderzoek te dragen, is veel mogelijk. In Global Green (Hof Amsterdam 18 januari 2006, «JOR» 2006/96) werd een OK-bestuurder benoemd om te onderzoeken of er middelen voor het onderzoek beschikbaar waren; in Omines (Hof Amsterdam 8 maart 2021,

ECLI:NL:GHAMS:2021:1106) werd de onderzoeker verzocht te onderzoeken welke middelen er voor het onderzoek beschikbaar waren (meer hierover in: *Handboek Enquêterecht*, Deventer: Wolters Kluwer 2022, hfdst. 56.2 (P.H.M. Broere)). Maar in casu zou de Ondernemingskamer vermoedelijk tot een vergelijkbaar oordeel komen. Er lijken voldoende redenen om te twifelen aan het beleid en de gang van zaken, maar als de vennootschap niet beschikt over de middelen om de kosten van een onderzoek te dragen en de verzoeker daarvoor niet garant wil staan, wordt het verzoek afgewezen (zie bijv. OK 21 maart 2024, «JOR» 2024/223, m.nt. Holtzer).

4. Zolang een rechtzoekende zelf de kosten wil dragen, is best veel toegestaan, maar curatoren en enquêteurs zijn geen onbetaalde privédetectives. En dus zal verzoeker, naar gevreesd moet worden, net zo lang van het kastje naar de muur worden gestuurd tot hij zich neerlegt bij de harde realiteit dat er een verschil kan zijn tussen gelijk hebben en gelijk krijgen.

mr. Ph.W. Schreurs

advocaat Boels Zanders Eindhoven en buitenpro-movendus bij het Van der Heijden Instituut

## 15

**Zekerheidshalve gelegd tweede bewijsbeslag is geen onrechtmatige daad**

Hoge Raad

31 oktober 2025, nr. 24/03043,

ECLI:NL:HR:2025:1631

(mr. De Groot, mr. Tanja-van den Broek,  
mr. Schaafsma, mr. Salomons, mr. Makkink)  
(Concl. A-G Snijders, ECLI:NL:PHR:2025:905)  
Noot mr. E. Loesberg

**Beslag- en executierecht. Vordering tot opheffing bewijsbeslag. In verband met onenigheid over de status van een eerder beslag heeft beslaglegger een tweede beslag doen leggen onder de bewaarder. Het niet-instrueren van de bewaarder de eerder beslagen bescheiden te vernietigen, brengt niet mee dat beslaglegger onrechtmatig heeft gehandeld door het tweede beslag te doen leggen. Verwijzing naar HR 21 januari 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR2776 (Ontvanger/X).**

[Rv art. 704 lid 2, 860 lid 2, 1019c lid 2]

*Indien een beslag is vervallen, eindigt ook de eventuele bewaring en is de bewaarder verplicht tot afgifte van de beslagen zaken (zie in die zin art. 860 lid 2 Rv). Het is dus de bewaarder die verplicht is tot afgifte. Van de beslaglegger kan worden gevergd dat hij, voor zover nodig, meewerkt aan de afgifte.*

*Het hof is veronderstellenderwijs ervan uitgegaan dat het eerste beslag met het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis van de voorzieningenrechter van 19 april 2023 is vervallen. Het middel bestrijdt terecht niet het oordeel van het hof dat geen rechtsregel zich verzet tegen de mogelijkheid om nogmaals beslag te leggen als door een fout of anderszins het eerdere beslag is komen te vervallen (HR 21 januari 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR2776 (Ontvanger/X)). Het betoogt wel dat het hof heeft miskend dat verweerster in dit geval geen tweede beslag mocht leggen, omdat zij heeft geweigerd mee te werken aan de door eisers gewenste vernietiging van de*

*eerder beslagen bescheiden. Het hof heeft bij de verwerping van het zojuist vermelde betoog in aanmerking genomen dat tussen partijen onenigheid was ontstaan over de uitleg van het vonnis van 19 april 2023 en daarmee over de vraag of het eerste beslag was vervallen. Het hof heeft geoordeeld dat verweerster in verband met de onenigheid over de status van het eerste beslag zekerheidshalve het tweede beslag heeft doen leggen en dat tegen deze achtergrond de omstandigheid dat zij de bewaarder niet had geïnstrueerd de eerder beslagen bescheiden te vernietigen, niet meebrengt dat zij onrechtmatig heeft gehandeld door het tweede beslag te doen leggen. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, geeft dat oordeel geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Onbegrijpelijk is het evenmin.*

1. X,
  2. *Container & Co BV* te Rotterdam,
  3. *Container Holding BV* te Rotterdam,
  4. *Y BV*,
- eisers tot cassatie,  
verweerders in het incidentele cassatieberoep,  
advocaat: mr. C.S.G. Janssens,  
tegen  
*Unsworth Transport International Forwarding BV*  
te Spijkenisse,  
verweerster in cassatie,  
eiseres in het incidentele cassatieberoep,  
advocaten: mr. F.J.L. Kaptein en mr. S.F. Sagel.

(...; red.)

## 2. Uitgangspunten en feiten

2.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

- (i) [eiser 1] is tot 2021 in dienst geweest van UTI.
- (ii) Eind 2021 is [eiser 1] een eigen bedrijf gestart onder de naam *Container & Co B.V.* (hierna: *Container & Co*).
- (iii) UTI heeft [eiser 1] verweten dat hij het in zijn arbeidsovereenkomst opgenomen relatiebeding heeft geschonden. Partijen hebben onderhandeld over een minnelijke afwikkeling van dit geschil. Zij hebben op 5 februari 2022 een vaststellingsovereenkomst gesloten waarin onder meer is bepaald dat [eiser 1] tot en met 30 november 2022 geen zaken mocht doen met de in de bijlage van die overeenkomst genoemde klanten of relaties.
- (iv) UTI heeft [eiser 1] verweten dat hij ook deze vaststellingsovereenkomst heeft geschonden.